

בקורס סיים "אורח"

האלוף התרשם, התחייך, ובישר ליעל ש' אין טייסת בחיל-האוויר.
יעל התגלתה כאגוז קשה. היא באה לי ראיין מוכנה כהלכה. במהירות הבזק היא סירטרה לפני האלוף את שמה של זוהרה לביטוב, הטייסת שנהרגה במלחמת-העצמ' ארת, ואת שמותיהן של חמש טייסות נוס' פות שהטיסו מטוסי-תובלה בחיל-האוויר ב' 20 שנות קיומו.

מאמה לא עור. מה שהיה היה. כיום אין נשים ליד הגה המטוסים, סיים האלוף. "עבדתי בקיבוץ עוד שנה, חזרתי ל' צרפת מיואשת וזועמת", מספרת יעל. "נר' שמתי לקורס טיס שנמשך חצי שנה. קי' בלתי את הציונים הגבוהים ביותר, מבין 20 משתתפי הקורס — גברים כולם — וטסיפנדיה. חברת איר פראנס הומינה אותי לעשות אצלה את הסטאג'."

איר פראנס נאלצה להמתין. יעל חזרה שוב לארץ. הפעם נתקבלה לראיין אצל עור וייצמן, הציגה בפניו את תועדת הטייס שלה. עור השתתף מאד בצערה — ובישר לה: "אין טייסת בחיל-האוויר."

הפסקה —

מתחתנים!

בשלב זה זכה חיל-האוויר להפוגה קלה מהפגנותיה של יעל. ביום שני הקרוב היא תעמוד תחת החופה בבית-הכנ' סת אורח-מועד בתל-אביב. לצידה יעמוד אלי נחמאס. הם נפגשו בפאריס לפני כ' שנה, אצל ידידים. אלי בן ה'3 עבד אז ככתב הטלוויזיה הישראלית בפאריס, וזכה למירוסם כאשר צילם את הקטע על האנטי' שמיות באורליאן. בעודו עובד כעיתונאי, השתלם שם במשך שנתיים באמנות הקול' נוע והטלוויזיה במכון הגבוה לקולנוע. מאז הספיק לעשות סרטון בן 15 דקות — אנבל — שנבחר להשתתף בפסטיבל הסר' טים הקצרים במאנהיים שבגרמניה. עתה, בארץ, הוא מתעתד לביים סרט מקומי.

טייסת

"ב'איר-פראנס"?

טייסים ואנשי עולם הסרטים ימלאו את האולם בו תתקיים חתונתם של ה' טייסת והבמאי. אולם כתום השמחה, וכא' שר יחורו קרוביה של יעל לצרפת, תחזור זו למשימתה הקודמת. באילעו אין היא מעוניינת לעבוד, מסיבות שונות. בלתי ברירה, היא תקבל את הצעת אר פראנס. תסיים מן הסתם בהצלחה את הסטאג', תת' קבל שם כטייסת — כשבסיסה ממשך לה' יות בארץ.

וכל אותו זמן היא תמשך לחתור למט' רחת: להתקבל כטייסת בחיל-האוויר. מעניין יהיה לראות מי יתייאש ראשון.

מבט לשמיים
תמונה זו מבטאת את כל יסותח של יעל: לבושה ספורטיבית, מכורבלת נגד הקור ובעלת הופעה נערוה, היא עומדת בודדה בשדה-התעופה — צופה

במדינה

(המשך מעמוד 18)

נציגיה לכנסת כנבחרו העולם הזה — כוח חדש. הם ואחרים, בהבדלים דקים בלבד, טע' נו מאז ומתמיד שהסיכוי במזרח התיכון נעוץ בעימות בין שתי אומות שוות, בעלות שאיפות דומות.

בן-פורת, הרואה את עצמו כנראה כאיש גדול, בניגוד לאנשים הקטנים, מגיע סוף-סוף גם הוא להכרה ביישות הפלסטינית ו' מסיים את מאמרו: "אם וכאשר ממשלת ישראל תתפנה מעיסוקיה בחלוקה של תר' קים וחצאי-תיקים; אם וכאשר ממשלה זו תמצא לנחוץ לבחון באופן יסודי את מדי' ניותה — היא לא תוכל להתעלם מקיומו של הגורם הפלסטיני, ולא תוכל להימלט מדיון מעמיק בנושא זה."

טעותם של התומכים החדשים ברעיון היישות הפלסטינית, כמו שמעון פרס או ישעיהו בן-פורת, נובעת רק מנקודת-המוצא שלהם: הכרה ביישות הפלסטינית כטכסיס שנועד לכסות על המשך החזקת ישראל ב' שטחים, לא תתקבל על דעת העולם, תיפול כשם שנפלו נוסחאות הקסם הקודמות.

צעירים

אחות קטנה

וחדשה לנו

הקריירה של לסלי פיי וולדמן נקבעה ביום בו אושפזה אמה בבית-החולים. היה

אחות רחמניה לסלי וולדמן

החבר נהיה רופא — ובגד.

זה ביוהנסבורג, דרום-אפריקה. ליד מיטת חוליה של האם, גמלה בליבה ההחלטה לה' יות אחות.

החלטה נוספת: ואם להיות אחות — אז רק בישראל.

וזה — למרות שמעודה לא היתה בארץ. היא נולדה, כבת יחידה, בלונדון. כאשר היתה בת שמונה, היגרו ההורים לדרום-אפריקה. הקשר היחידי שלה לישראל היו הטיסורים אותם שמעה בתנועת-הנוער אי' חוד הבונים. זה הספיק.

עם פצועי המלחמה. בגיל 17 נפ' רדה הצעירה תקיפת-הרצון מהוריה והחבר שלה, עלתה לישראל. היא שהתה חצי שנה בקיבוץ צרעה, למדה שם עברית באולפן, ונרשמה מייד אחר-כך לבית-הספר לאחיות הדסה בירושלים. בינתיים, המתנה לחברה, שעמד לסיים את לימודי הרפואה שלו ב' דרום-אפריקה, שיצטרף אליה כפי שהחליטו. החבר לא הצטרף. כשסיים את לימודיו, החליט להישאר שם. לסלי בלעה את אכ' זבתה, השתדלה להתערות בחברה הישרא' לית, שהיא לדעתה, "מאוד סגורה ודוחה זרים".

הזדמנות נדירה לכך ניתנה לה במלחמת ששת הימים. היתה זו חתייה מועזעת לתל' מידות שנה א' הטריות, "השתדלתי לבלות עם הפצועים כל רגע פנוי שהיה לי", מס' פרט לסלי ירוקת-העניים. בעלת תחי הפ' גים העדינים, במיבטא אנגלו-סקסי שעדיין לא נימחה, "התיידדתי איתם בדרך שלא ניתנת להבנה במונים רגילים. ויחד עם זה הייתי צריכה להישמר, שהיידות לא תה' פוך להתקשרות מופרות. קשה להיות בערב ידידה לחייל פצוע, ובבוקר לרוחץ אותו. רבים מהחיילים שהתיידדתי איתם סיבכו לי אפשר לי זאת, כני לא להיראות תלויים ב'."

הנהלת מפעלי יפהמלח במסוכנת הפרידה ליוסף לוי *

תודה רשמית —

46 מתוך 60. כאשר התחילה לסלי את לימודיה, לפני שלוש שנים, היו במח' זור כשישים בנות. למיסדר הסיום, לפני כשבועיים, התייצבו 46 אחת מהן היתה העולה מדרום-אפריקה. חיוכה הזוהר וה' שקט דיבר יותר מאלף מילים.

רכי אדם

כדאי להשקיע

40 שנה?

הטקס היה רבי-רושם: ההנהלה הבכירה של מפעלי-המלח הענקיים, בראשות ה' מנהל הכללי לשעבר, רבי-אלוף מרדכי מק' לף, התכנסה השבוע כדי להביע את תודת המפעל ליוסף לוי, החצרן הראשי של ה' מיספעל, על 40 שנות שירות מסורות. אומנם, היו עובדים — ויוסף עצמו ביניהם — שראו טעם לפגם בכך, שהטקס לא נערך במיוחד לכבודו, אלא צורפו אליו, באותה הזדמנות, עוד 34 עובדים שסיימו עשר שנות עבודה במפעל. אך היו אלה טרוניות שוליות. הרבה יותר חמור היה חששו של

יוסף לוי

— איום בסתר

יוסף, שאחרי הטקס הנואה, בו הוענק לו שעוין-זהב, עלולים לפטר אותו מעבודתו.

ההתחלה — בימי התורכים. יוסף בן ה'59 הגיע עם משפחתו מתימן ב'1914. המשפחה התיישבה בצ'ירה-קודש. אביו עבד כסנדלר ואמו כעוזרת בבתי אונגרו במאה' שורים. הימים היו ימי מלחמת העולם ה' ראשונה, ושליטי-הארץ החורכים נהגו לע' רוך פשיטות על בתי היהודים, כדי לתפוס גברים ולגייסם לצבא. האב, שמחוסר פרנסה בירושלים הפך להיות סנדלרו של הכפר הערבי ענתות, היה חוזר לביתו רק לשישי' שבת, מסתתר בשעת פשיטות בכור ליד הבית.

יוסף הקטן לא אהב ללמוד. הוא הש' תחרר מלימודיו אצל המלמד בתלמוד-תורה במחיר רבע כיכר לחם ליום, הסתובב במ' קום זאת בשוק, עזר לעקרנות-הבית לסחוב את סליהן, ואת הפרוטות שהרוויח ביא לאמו. בגיל 14 למד סנדלרות, עסק בכך עד 1929, שאז התקבל כשמש ושליח בחב' רתי-האשג — ומאז ועד היום עובד הוא בחברה. ששינתה את שמה למיפעל' ה' המלח. ב'1954 עבד, לבקשת רבי-אלוף מקלף, מירושלים למשרדי החברה החדשים בבאר' שבע, וזכה להשלים 40 שנות שירות.

אין עם מי לדבר. כל זה לא עוזר לו כיום, כשמאיימת עליו סכנת-פטרורים: העו' בד החתיק מנסה כבר חודשיים להתקבל לי' ראיין אצל המנכ"ל החדש של החברה, מאיר אילן, אך ללא הועיל. וכך, אין ליוסף בפניו מי להתלונן על הפקדי הממונה ליו, המגלה כלפיו, לדבריו, יחס מזלזל: "אמרנו

לי פשוט שאם לא אשתוק, בדבר סדרי העבודה שאני אחראי עליהם", אומר יוסף, "יפטרו אותי — 40 שנה או לא 40 שנה."

דרכי חיים

לא רק

מרגו

לבנה פינקלשטיין התפרסמה כמרגו ב' סירטו של מנחם גולן. עתה התברר, שמרגו אינה הארטיסטית היחידה בבית הפינקל' שטיינים. החדוש, בד בכד עם הזמנתה ל' פרס, לככב שם בסרט, ועם מלאת 21 שנה לעלייתו של הוריה לארץ, יתרחשו במש' פחתה שני אירועים נוספים:

● אביה יציג, בעוד כשבועיים, את תע' רוכחו הראשונה.
● אמה תוציא את תקליט שיריה ה' ראשון, כרם היה לידידי.

ההורים בעקבות הקמנה. יעקב ו' שושנה פינקלשטיין יצאו מבולגריה ב'1948, כשאיתם לבנה בת השעת החודשים. יעקב הגיע בזמן למלחמת-השיחרור, יצא ממנה מחושל וחסר-כל. עם השנים התבסס יפה בבית-המלאכה ליציקה שהקים לעצמו ביפו. כל אותו זמן, לא חדל מלהשתעשע בתח' ביבו, הציור. לאט לאט השתפר גם בכך. כיום, מלא הבית על גדותיו מיצירותיו.

אשתו שושנה לא פיגרה אחריו. לצעיר לא ידעה, אך מסתבר שלשיר כן, בתחילה

לבנה פינקלשטיין ומשפחתה

משפחה של ארטיסטים

זימרה משירי אחרים, אחר החלה מלחנה בעצמה, בעיקר שירים תנ"כיים.

לבנה, שגולה מילדות בבית שאווירתו מלאת אהבה והבנה לאמנות, התפתחה ב' כיוון שלישי — המישחק. היא למדה שלוש שנים מישחק בבית-צבי ברמת-גן, נחטפה לתפקיד הראשון, ברבבה עם אס דיין, התגישה לאחר מכן לצה"ל. במרגו, זכתה לפירסום ברחבי הארץ בקפיצת נחשון אחת — פירסום אליו לא הגיעו שני הוריה ל' אחר עשרים שנות יצירה.

עתה, לאט אבל בטוה, יוצאים גם הם בעקבות בתם.

* מימין לשמאל: אליהו נאוי, מרדכי מקלף, ו' נשרי, ואלוף-משנה שמיר.